

Carta als Reis

Benvolguts Reis de l'Orient:

Ja sé que al llarg del 2012 no he estat, en tot allò que he fet, un nen aplicat i responsable. No he fet cas dels grans i m'he deixat arrossegar pels més trapelles de la classe. He sortit al carrer a manifestar-me en més d'una ocasió (contra la política de retallades en educació, a favor del reconeixement de Catalunya com a nou estat d'Europa i per frenar la nova llei educativa que vol aprovar un ministre de Madrid). Confesso que en alguna d'aquestes manifestacions, a més, he cridat consignes a favor de solucions polítiques que la legalitat vigent no contempla. He escrit articles defensant el dret a decidir, on m'he mostrat a favor que els meus conciutadans i jo puguem triar en quin estat sobirà volem viure, cosa que es veu que ara mateix és il·legal o, si més no, va en contra del que diu la "infalible" Constitució Espanyola (o això de la "infalibilitat" és una qualitat només atribuïble al Papa? Ara no ho tinc clar. I, per cert: si el Papa és "infalible", vol dir que no hi deu haver dubte que ses majestats procedeixen d'Andalusia, de la zona on actualment hi ha la pintoresca localitat de Lepe, no? Ja m'havia semblat a mi sempre que ses majestats tenien un gran sentit de l'humor). En fi, tornem-hi. També els he de dir (i els asseguro que no es tracta de res personal contra ses majestats) que durant l'any 2012 he defensat la república i se m'ha sentit criticar la monarquia. Tot això ho he fet, però, amb intencions que penso que ses majestats no podran considerar mogudes per la mala fe. Perquè defensar la pròpia dignitat no és pas un acte de mala fe, oi?

Doncs, això, que potser no he estat del tot bon minyó, però així i tot goso escriure'ls aquesta carta, per si resulta que tenen un excedent de regals i, considerant la bona fe dels meus actes, s'avenen, al capdavant, a fer-me algun present. I, ja que hi som, els demanaré un parell de coses:

La primera no la voldria per mi, sinó per aquells que decideixen com cal afrontar la crisi. Els demanaria que, juntament amb el carbó, els portessin també una mica de seny, un pessic de racionalitat i una bona dosi d'equilibri a l'hora de triar qui perjudiquen i qui beneficien quan decideixen on cal retallar per assolir allò que en diuen els objectius de dèficit.

L'altra cosa que els volia demanar sí que la vull per mi, però també per a la meua filla i, de retruc, per a tota la canalla que demà es veuran abocats al món que nosaltres els haurem construït. Voldria que el 2013 trobéssim els mecanismes perquè la societat catalana pugui exercir el dret democràtic fonamental. En fi, perquè puguem decidir lliurement, en un referèndum, quin futur ens agradaria més per als nostres fills.